

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 51/2020
09.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Соње Павловић, Радослава Петровића, Веска Крстајића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Шефика Ђеримија, сада Шефика Садикџа, због кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Шефика Садикџа, адвоката Данила Николића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању Кв 329/18 од 18.04.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 533/19 од 11.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 09.06.2020. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Шефика Садикџа, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању Кв 329/18 од 18.04.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 533/19 од 11.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању Кв 329/18 од 18.04.2019. године, у ставу првом, усвојена је молба Министарства правде Републике Чешке МСП број 105/2012-Мот-Т/34 од 08.11.2018. године за извршење правноснажне судске пресуде Општинског суда у Прагу број 47 Т 5/2005 од 20.04.2006. године и пресуде Врховног суда у Прагу број 11 ТО 47/2007 од 10.09.2007. године, из Републике Чешке у Републику Србију.

Ставом другим наведене пресуде, окривљени Шефик Ђерими, сада Шефик Садикџа, оглашен је кривим због кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 године и због два кривична дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за која су му утврђене казне затвора у трајању од по 4 године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 8 година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 14.04.2004. године до 25.05.2006. године.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Кж1 533/19 од 11.07.2019. године, одбио као неосновану жалбу браниоца окривљеног Шефика Садикија и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Шефика Садикија, адвокат Данило Николић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи првостепену пресуду и окривљеном Шефику Садикију за кривично дело неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика утврди казну затвора у трајању од 2 године, а за кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. Кривичног законика, казну затвора у трајању од 3 месеца и осуди га на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 2 месеца, у коју ће му урачунати време проведено у притвору или да другостепену пресуду преиначи и првостепену пресуду укине у целини и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и одлучивање, са јасним налозима о исправљању повреде закона која је учињена.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Шефика Садикија, је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, оспоравајући правну квалификацију чињеничног стања из страних пресуда, дату од стране првостепеног суда, а потврђену другостепеном пресудом, иако не нумерише, заправо указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и у вези са тим, пре свега истиче, да дела за која се окривљени гони нису кривична дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, обзиром да изреке тих пресуда, а самим тим и изрека побијане првостепене пресуде, не садржи конкретизацију неовлашћене продаје опојне дроге нити бланкетне норме из којих произилази да се ради о неовлашћеној продаји, као и да исте не садрже опис виности у односу на радњу извршења и последицу дела. Надаље, бранилац окривљеног, у погледу тих кривичних дела указује и на погрешну примену закона (члан 439. тачка 2) ЗКП), јер је окривљени оглашен кривим због два кривична дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, док је према ставу одбране, у конкретном случају морала бити примењена одредба члана 61. КЗ и окривљени оглашен кривим за једно продужено кривично дело из члана 246. став 1. КЗ. Такође, указујући на исту повреду закона, бранилац у поднетом захтеву наводи да је првостепени суд радње окривљеног описане под тачком 1. изреке првостепене пресуде, погрешно квалификовао као кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. Кривичног законика, те да у том смислу није правилно утврдио да ли је у односу на те радње за окривљеног повољнији

Кривични законик или Закон о оружју и муницији, а имајући у виду време извршења кривичног дела.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости, по налажењу овог суда не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

По оцени Врховног касационог суда, побијаним правноснажним пресудама нису учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, на које се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновано указује.

На исте повреде, бранилац окривљеног указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Нишу, као другостепени, је у својој пресуди Кж1 533/19 од 11.07.2019. године на страни 3., став трећи и четврти и на страни 4., став први, изнео јасне разлоге за свој закључак да из изреке првостепене пресуде произилазе сва законска обележја два кривична дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, као и да у конкретном случају нису испуњени услови за примену члана 61. Кривичног законика, како се то неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, док је на страни 4. у ставу другом, изнео јасне разлоге у погледу квалификовања радњи окривљеног као кривично дело из члана 348. став 1. Кривичног законика и примене повољнијег закона на окривљеног. Како ове разлоге и Врховни касациони суд у свему прихвата као јасне и довољне, то у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих и упућује, а наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оцењује неоснованим.

Осталим наводима захтева бранилац окривљеног истиче да су разлози другостепене пресуде, у погледу закључка да ли се ради о једном или два кривична дела из члана 246. став 1. Кривичног законика противречни, као и да се из образложења другостепене пресуде не може утврдити да ли је у конкретном случају, другостепени суд првостепену пресуду потврдио и у односу на кривично дело из тачке Х пресуде Општинског суда у Прагу, чиме заправо указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Такође, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да је из изреке првостепене пресуде немогуће утврдити о којој извршној страни пресуди се у конкретном случају ради, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног, наводима захтева којима указује на околности које утичу на избор врсте и одмеравање висине кривичне санкције окривљеном и постизање сврхе кажњавања, указује на повреду члана 441. став 1. ЗКП.

Међутим, како повреде закона и поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и члана 441. став 1. ЗКП, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу, то се Врховни касациони суд у оцену истих није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић